



RZECZPOSPOLITA POLSKA
Rzecznik Praw Obywatelskich

RPO-698152-I/12/MO

00-090 Warszawa Tel. centr. 22 551 77 00
Al. Solidarności 77 Fax 22 827 64 53

Marii Pańczyk-Pozdziej
Wpłynęło dn. 25.11.2013
Nr HPP/71 NK 32782
Podpis LB

Warszawa, 21.11.2013 r.

Szanowna Pani

Maria Pańczyk-Pozdziej

Wicemarszałek Senatu

P. J. Gódek
Biuro Prac Senackich
wpłynęło dn. 26.11.13
9625 podpis M

Wicemarszałek Senatu

W odpowiedzi na pismo Pani Marszałek (znak BPS/043-34-1434-RPO/13), na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001, Nr 14, poz.147 ze zm.), przedstawiam stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich odnośnie do prośby o sporządzenie i wniesienie przez Rzecznika Praw Obywatelskich skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku w sprawie Pana Grzegorza C [redacted] (znak sprawy RPO-698152), prosząc o jego przekazanie senatorom.

Rzecznik Praw Obywatelskich po dokonaniu analiz akt spraw i obowiązujących przepisów oraz orzecznictwa sądowego nie znalazł podstaw do sporządzenia i wniesienia skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroków wydany przez sądy okręgowe w sprawie Pana Grzegorza C [redacted]

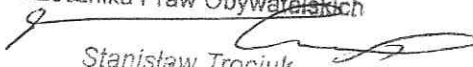
Zgodnie z art. 424¹ § 1 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: K.p.c.) można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Jak to zostało wyjaśnione w poprzednim piśmie, skarga kasacyjna w niniejszej sprawie nie przysługiwała. Tym samym pozostało rozważenie innych przesłanek, od których ustawodawca uzależnił wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, „Przedmiotem badania w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niezgodność z prawem prawomocnych orzeczeń rozstrzygających sprawę ostatecznie i merytorycznie, przy czym ocena, czy orzeczenie może być uznane za bezprawne dokonywana jest przy zastosowaniu autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym za orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - uważać należy orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej.” (np. wyrok SN z 8 lutego 2013 r., IV CNP 32/12, LEX nr 1311788). Identyczne stanowisko prezentowane jest w doktrynie. Wskazuje się bowiem, że „orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. – to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej” (J. Gudowski, [w:] *System Prawa Procesowego. Środki zaskarżenia*, tom III cz.2, Warszawa 2013, s. 1575).

Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich ewentualne naruszenie prawa w niniejszej sprawie nie ma charakteru kwalifikowanego, elementarnego oraz oczywistego, co jedynie uzasadniałoby sporządzenie i wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń.

Z porażeniem

Z upoważnienia
Rzecznika Praw Obywatelskich

Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich